

- * Comença un canvi històric
- * On són els islamistes? I Al Qaeda?
- * Al centre de la revolució:
 - Una setmana amb el Comitè de Defensa de la Revolució de Sidi Bouzid
- * Carta als treballadors/es de Tunísia sobre la visita de ZP
- * Reflexions sobre la revolució a Tunísia
- * Visca la revolució àrab. Fora el règim de Gadafi! Visca la revolució libia! No a la intervenció imperialista!. Declaración del CEI
- * Hugo Chávez, el comandant Fidel i la revolució àrab

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Comença un canvi

La revolució tunisiana ha encès la metxa i ha desencadenat esdeveniments en sèrie que arrosseguen cap a la lluita milions de persones. En un mes i mig s'han produït mobilitzacions històriques al Magreb i l'Orient Mitjà. Ja han caigut dues dictadures i la tercera, a Líbia, es debat en una guerra civil oberta. A l'imperialisme l'ha agafat amb el pas completament canviat i ara intenta crear un tallafoc per ofegar les ànsies de llibertat dels pobles. Israel, els seu aliat, veu com el teixit de relacions de subordinació creat a través dels EUA amb els vells dictadors es va enfonsant. L'ordre postcolonial i el de la Guerra dels Sis Dies del 67 que va imposar l'estat sionista trontollen.

Els elements que trobem en l'aixecament de masses a Tunísia,

Egipte, Líbia, el Iemen, Bahrain i Jordània tenen elements comuns. D'una banda, la lluita contra dictadures que durant dècades han mantingut un poder ferri basat en la repressió sistemàtica, conjugada amb l'apropiació d'enormes fortunes mentre la població passava penúria. De l'altra, ara s'hi afegeixen dos components inseparables: 1) atur i precarietat agreujada amb la crisi mundial i 2) la pujada del preu dels productes bàsics per la especulació amb els aliments.

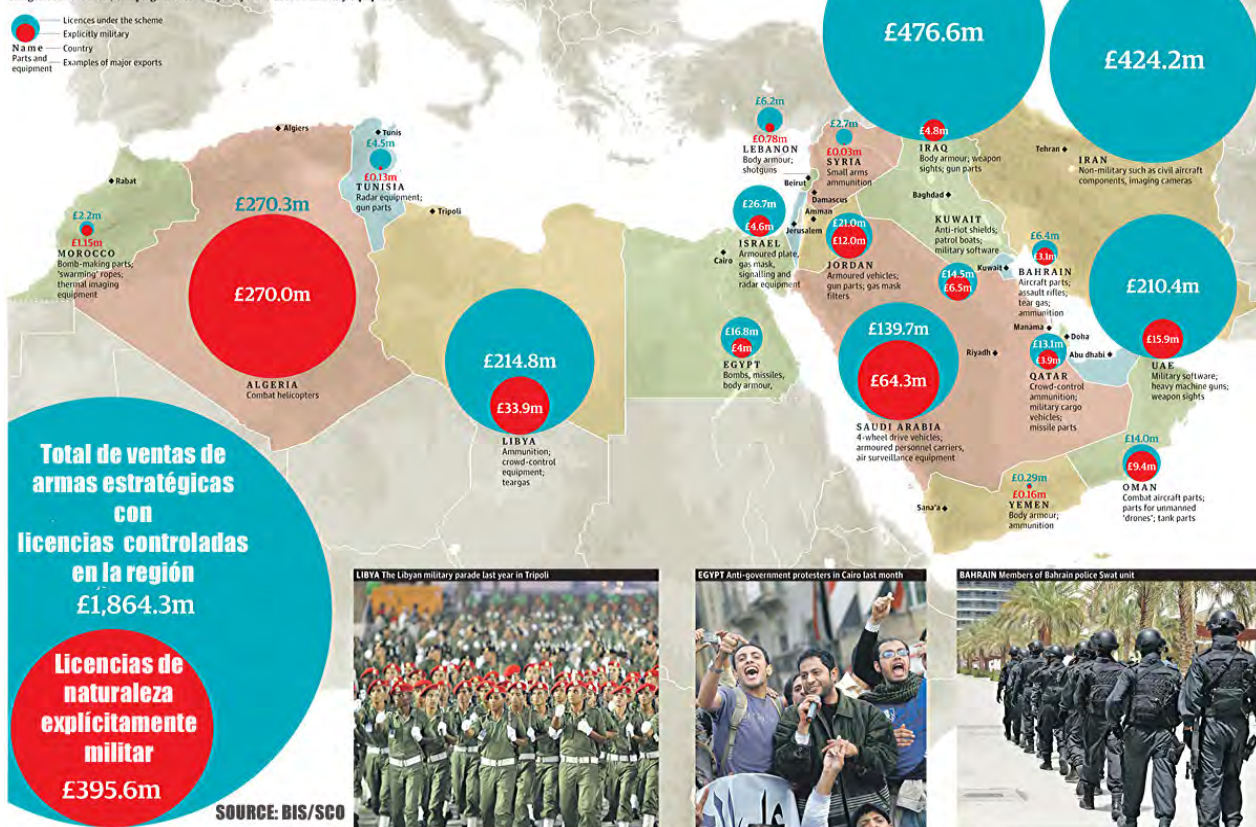
Més enllà del Magreb i l'Orient Mitjà, els mateixos ingredients estan presents en altres llocs del món, per això règims tan llunyans com el xinès tremolen per l'arribada dels ecos de la revolució. El que el poble tunisià ha posat sobre la taula és l'afirmació que si lluitem junts/es és possible guanyar. La mobilització de masses a Egipte demostra que l'exemple es pot repetir en països molt més grans i més importants

per a l'imperialisme. Aquest missatge és una crida a la lluita. Anima les mobilitzacions per fer fora Berlusconi, duu Sarkozy a cessar la ministra d'Exteriors pel seu suport a Ben Ali i té un efecte revulsiu a milers de kilòmetres de distància en la lluita que emprenen els treballadors/es del sector públic a l'estat nord-americà de Wisconsin, que ja porten dies ocupant el Capitoli, amb pancartes en les quals es pot llegir: «aquesta és la nostra plaça Tahrir».

Les revolucions de Tunísia i Egipte trenquen l'ordre postcolonial. Els moviments d'alliberament nacional del nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà als anys 50 de la postguerra europea, van enderrocar el domini colonial de la regió, controlat essencialment pels dos vells imperis, França i Gran Bretanya, i en menor mesura per Itàlia i l'Estat espanyol. La independència va arribar de la mà

Exportaciones británicas de armas. Septiembre 2010

This map shows the value of UK licences under the strategic exports scheme, which manages the sale of 'controlled' items around the world. It covers everything from radioactive material to guns and military software. Although non-military items are categorised as 'other', campaigners fear they may have uses in military equipment

històric

de forces nacionalistes que no es plantejaven portar a terme una revolució social i no obstant això es van veure obligades a nacionalitzar recursos que controlaven les metròpolis. L'exemple més cèlebre va ser la nacionalització del Canal de Suez per part de Gamal Abdel Nasser el 1956, que va motivar la guerra amb el Regne Unit, França i Israel.

Dictadures sotmeses a l'imperialisme

Però la major part dels nous règims postcoloniais van desembocar en dictadures que van acabar sotmetent-se a l'imperialisme, el de la vella metròpoli, i molt especialment al nou gendarme mundial nord-americà. Les noves classes dirigents van recórrer a la repressió sistemàtica per mantenir-se en el poder i acumular enormes riqueses. Van aplicar

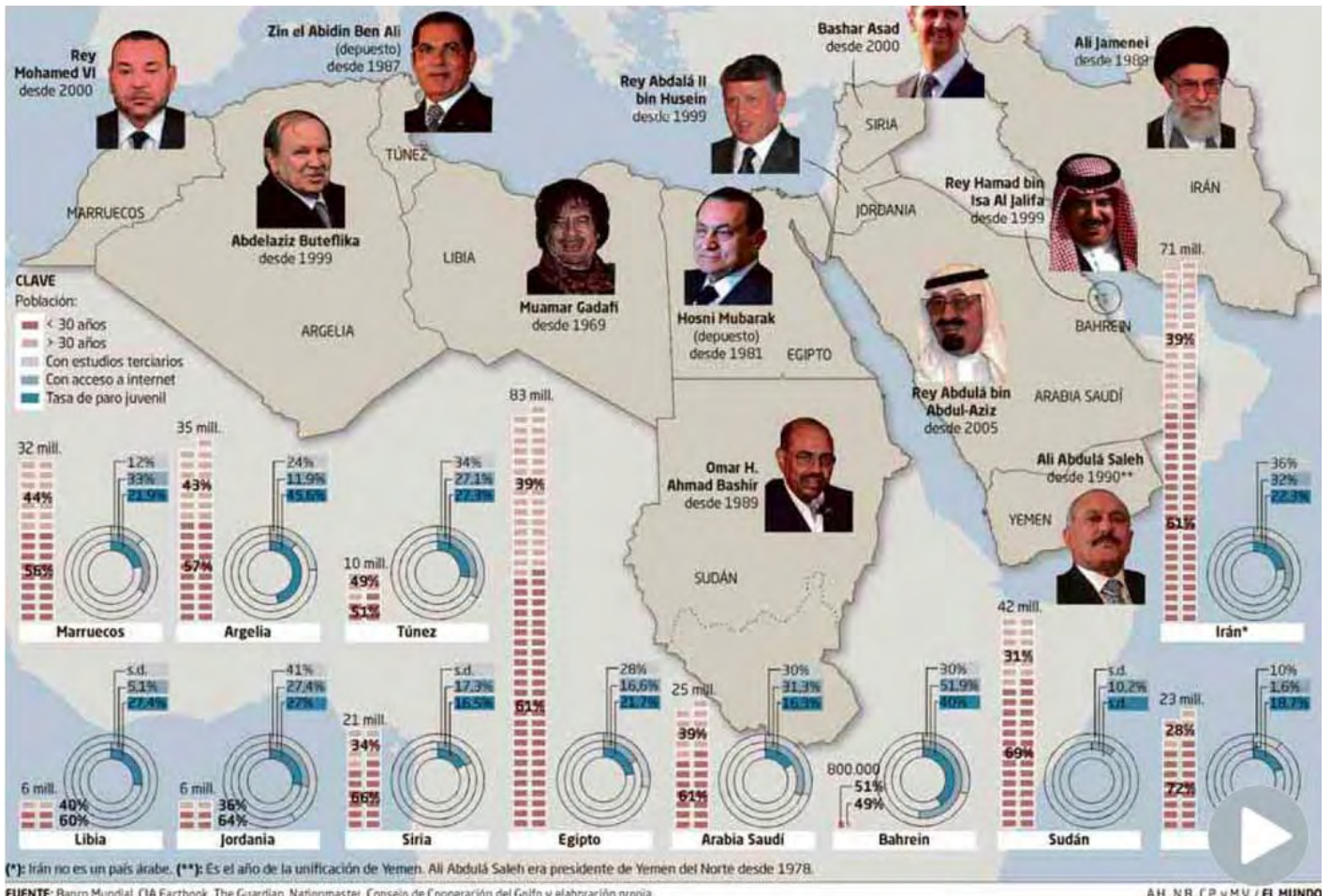
les mesures dictades per l'FMI a mitjans dels 80 i 90, amb privatitzacions massives que van lliurar la riquesa nacional a preu de saldo a multinacionals i van deixar bona part del pastís en l'entorn familiar. És així com el clan Ben Ali arriba a controlar la banca, els transports i les telecomunicacions a Tunísia, o com Mohamed VI obté el control directe o indirecte del 60% de la borsa de Casablanca. A l'altre extrem del Nord d'Àfrica Mubarak acumula una enorme fortuna personal que s'estima entre 40.000 i 70.000 milions de dòlars. No cal ni que parlem de les fortunes de les famílies que dominen la península aràbiga. Gaddafi va ser dels últims que es van plegar a l'imperialisme, quan des de l'any 2000 va buscar que s'instal·lessin a Líbia les multinacionals petrolíferes i va començar a signar acords amb la UE en matèria

d'immigració i lluita antiterrorista. Els avions que ara desapareixen contra les forces insurgents a Líbia són de fabricació nord-americana, francesa i russa.

A canvi d'aquestes fortunes l'imperialisme mantenia sota control aquesta àrea energètica estratègica. Després de la caiguda de Mubarak el preu del petroli va començar a disparar-se: al febrer va superar els 100 dòlars el barril Brent i amb l'inici de les revoltes a Líbia va pujar a més de 120.

Israel: trontolla l'ordre del 67

Però l'imperialisme no en tenia prou amb les relacions amb aquestes dictadures privilegiades. El seu projecte definitiu per controlar la zona era la creació de l'Estat d'Israel, com un portaavions gegant amb un poder militar decisiu a la regió, capaç d'imposar la política nord-ameri-

FUENTE: Banco Mundial, CIA Factbook, The Guardian, Nationmaster, Consejo de Cooperación del Golfo y elaboración propia.

AH, N.B, C.P. y M.V. / EL MUNDO

On són els islamistes?

Des de fa dècades l'imperialisme, que pretenia fer onejar la bandera de la democràcia mundial, justificava el seu suport als governs dictatorials del món musulmà amb el pretext que aquests règims bonapartistes contenien l'avenç de l'islamisme polític, que evidentment significava una amenaça terrorista i bàrbara contra la civilització occidental. Lamentablement bona part de la classe obrera a Occident, juntament amb diversos sectors de l'esquerra, s'ha deixat enganyar amb aquest fal·làcia i ha escatimat el suport a les lluites dels pobles de l'Orient Mitjà i de l'Àfrica del Nord. Així, i sense gaire dificultat, els països imperialistes han conservat el control sobre els jaciments petrolífers de la zona i s'han enriquit venent armament de la seva indústria bèl·lica als governs tirànics perquè l'utilitzessin per reprimir els seus pobles.

I ara, després de les revolucions tunisiana i egípcia, «de cop i volta» el públic mundial s'assabenta que els islamistes no són tan forts! Però no només això: també són demòcrates! Les masses als carrers de Tunísia i a la plaça Tahrir no cridaven eslògans islamistes ni reivindicaven un règim teocràtic, sinó que lluitaven per llibertats, per una vida digna, per acabar amb règims opressors i substituir-los per altres de democràtics. I els partits islamistes? Primer van dubtar durant dies si afegir-se a les revolucions, i quan ho van fer van participar-hi com qualsevol altra força sense demanar protagonisme, cosa que tampoc no podien fer perquè tenien un pes polític limitat en la massiva mobilització revolucionària de la joventut i els i les treballadores.

L'islamisme polític sempre ha estat l'expressió d'un sector de la burgesia nacional que tenia xocs amb els règims centralistes sobre el control dels recursos

econòmics, els mercats, els crèdits, etc. Mentre regnava l'aliança de l'aparell militar i policíac amb la burocràcia estatal i la burgesia compradora lligada directament a l'imperialisme, la burgesia del bazar es veia privada tant del poder polític com de les oportunitats que ofería el règim. Per això aprofitava el descontentament social amb consignes islàmiques per flexibilitzar els règims o per penetrar en les institucions o fins i tot, en alguns casos, encapçalar les mobilitzacions per atacar els governs centralistes. Però durant les dues darreres dècades de globalització econòmica els governs àrabs han integrat els seus respectius països en el procés de mundialització capitalista i les burgesies nacionals han començat a robar oportunitats de prosperar acumulant importants capitals a través dels crèdits estrangers i de la col·laboració amb multinacionals. Així que es van allunyar cada vegada més de la mobilització de les masses i van emergir com a corrents democràtics i liberals que reivindicaven simplement la «reforma» dels règims. Tal com ho està fent el govern turc del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) en col·laboració amb l'imperialisme nord-americà i europeu.

Per això no hi ha res d'estrany en les declaracions dels Germans Musulmans egipcis o de Rachid Ghanuchi, el líder islamista tunisenc, que es comprometen a treballar cap a una «democràcia parlamentària» en base al model turc, és a dir, cap a un règim burgès pro imperialista. Davant del devessall de mobilitzacions de les masses contra els règims bonapartistes al món àrab, els islamistes es converteixen en agents de l'imperialisme per salvaguardar el sistema capitalista en aquests països, intentant «robar democràticament» les revolucions populars. És un fet que també ha de contribuir a corregir les posicions d'alguns sectors de l'esquerra revolucionària que atribuïen «antiimperialisme» als islamistes. Felicitment ja no aixequen consignes com «tot el poder als Germans Musulmans», tal com ho van fer al Líban («tot el poder a Hezbolà»), perquè ja es veu clarament que tant els Germans com els seus semblants (Hezbolà, Hamas, etc.) no són res més que partits burgesos independentment de si tenen o no armes a les mans.

Legalització del primer partit islamista moderat encapçalat per Abu al-Ila Madi, a Egipte el passat 20 de febrer

cana sobre el conjunt de pobles àrabs. Per això va ser clau per al control imperialista de la regió que, després de la Guerra dels Sis Dies, el 1967, les dictadures àrabs, una per una, acceptessin l'estat d'Israel.

L'onada revolucionària al Magreb i l'Orient Mitjà posa en dubte aquest reconeixement, que ha estat una de les principals denúncies del moviment de masses contra el règim de Mubarak. També a Jordània les mobilitzacions han qüestionat l'altre fidel aliat d'Israel, el govern del qual no pot fer res més que callar. D'altra banda les primeres mobilitzacions a Cisjordània, fortament reprimides per l'Autoritat Nacional Palestina, demostren un gran descontentament del poble palestí contra una direcció traïdora i que fa créixer l'exigència de recuperar l'essència de lluita d'alliberament de l'OAP, davant d'una autoritat convertida en una «subcontracta» de l'ocupació.

Imperialisme i crisi

L'onada revolucionària a l'Orient Mitjà i el Magreb recorda la caiguda en cascada de les dictadures llatinoamericanes dels 80 o encara més l'ensulsiada de l'estalinisme a l'exURSS i l'est europeu. Però la diferència és notable, perquè als anys 80 l'imperialisme estava a l'ofensiva, amb l'anomenada globalització i el neoliberalisme, cosa que li permetia recuperar la taxa de benefici amb forts processos de concentració de la riquesa. Aquesta iniciativa política va permetre a l'imperialisme aturar les revolucions amb règims parlamentaris més o menys estables, el que es va anomenar la «reacció democràtica». Però avui la situació és molt diferent: la crisi del sistema capitalista és de dimensions històriques i l'imperialisme s'ha empantanat militarment en les

guerres de l'Afganistan i l'Iraq. Això explica les indecisions sobre una intervenció militar sobre Líbia, per a la qual s'exigeix un ampli «consens» internacional, és a dir, que no hi hagi esclatxes per a la crítica i que els costos quedin repartits. Aquest «consens» s'està gestant perquè hi ha una cosa amb la qual tots estan d'acord: tallar d'arrel l'onada d'ascens revolucionari i tornar les coses al seu lloc.

El problema de la direcció

Per a l'imperialisme el moviment revolucionari desautoritza la seva política recent cap al món àrab, que es justificava, també amb el suport dels règims dictatorials, pel perill de l'islamisme radical. El pes de l'islamisme -radical o no- ha estat escàs i en llocs clau com a Egipte amb els Germans Musulmans, aquests s'hi van sumar quan el moviment feia dies que lluitava contra el règim. Això dificultava un suport directe i públic a la repressió dels règims dictatorials, o duia a pagar aquesta declaració -com ho ha hagut de fer Alliot-Marie amb el seu càrrec. L'imperialisme ha de recompondre la seva política per no perdre la posició privilegiada sobre els recursos de la zona.

Els moviments de Tunísia, Egipte i la resta d'estats del Magreb i l'Orient Mitjà tenen un component important d'espontaneïtat. Això té un aspecte positiu, com és que al capdavant no hi ha una organització burocràtica determinada amb capacitat per ofegar-la, però també té el seu aspecte negatiu, la falta d'un programa amb el qual aprofundir la revolució.

Els límits inicials de la revolució s'han posat en l'aspecte democràtic, en la defensa de les llibertats democràtiques i la ruptura amb el règim d'opressió i terror. Però -com dèiem al començament- la lluita per la llibertat ha de comportar necessàriament una lluita per millorar les condicions de vida i una feina digna. I aquesta necessitat xoca per força amb un capitalisme que intenta sortir de la crisi carregant-la als treballadors/es i estrenyent encara més si pot la sobreexplotació dels pobles. Per això pensem que cal que aquest procés revolucionari entronqui amb una revolució social. Per això cal agrupar les forces revolucionàries que ho vegin així en un partit en cada estat i una internacional que conjumini les forces de la revolució davant de l'imperialisme.

I Al Qaeda?

Al Qaeda i altres corrents *ihadistes* (els moviments islàmics radicals que van emprendre una «guerra sagrada» contra tots els «enemics de l'islam» -musulmans o no- i per la «unificació mundial» de tots els «veritables» musulmans) sempre han tingut capacitat per reclutar militants i operar militarment mentre gaudien de la cobertura i l'ajuda de les organitzacions tipus Germans Musulmans, de països com el Pakistan o l'Àrabia Saudita, o fins i tot directament de l'imperialisme (CIA). Però a l'hora de complir la seva missió perden el suport dels seus patrocinadors i queden com petits grups de guerrillers a les altes muntanyes afgano-pakistaneses o als vastos deserts del Sahel. No han tingut cap paper en les revolucions democràtiques que avui cremen als països àrabs de l'Àfrica del Nord i l'Orient Mitjà. Però això no vol dir que estan totalment liquidats; intentaran operar per conservar l'existència i trobar nous patrocinadors. Tal com fan els petits grupuscles pro nazis a Europa, que esperen que arribi el seu torn de protagonisme.

Però hi ha una cosa que sí que té un abans i un després d'aquests processos revolucionaris. Si fins ara el reclutament de suïcides o lluitadors disposats a donar la vida en enfrontaments guerrillers o atacs terroristes es basava en la concepció guerrillera que uns pocs havien de sacrificar-se per impulsar la seva idea de la revolució entre pobles passius als quals calia despertar; ara, els processos revolucionaris massius desmenteixen aquest concepte i reafirmen que les revolucions les fan els pobles, sense substituïts, i són ells qui decideixen el seu futur.

Una setmana amb el Comitè de Defensa de la Revolució de Al centre de la rev

Durant vuit dies del mes de febrer passat, dos companys de LI van viatjar a Tunísia convidats pel Comitè de Defensa de la Revolució de Sidi Bouzid, la ciutat on va començar la revolució. En aquest temps van estar a Sidi Bouzid, Regueb i a la capital, Tunis. Van assistir entre altres activitats a la 'Caravana per la Llibertat' i a la primera reunió de coordinació dels Comitès de Defensa de la Revolució. Aquest és un breu relat d'una part d'aquest viatge i de les reflexions que hem compartit amb els i les companyes tunisianes.

Fa tot just 15 dies que vam deixar Sidi Bouzid, on havíem rebut l'acollida hospitalària dels Comitès de Defensa de la Revolució i també dels companys i companyes de Regueb i Tunis. La nit anterior a la nostra arribada a Sidi Bouzid, la policia i les milícies de l'RCD, el partit de Ben Ali, cremaven dues persones a la comissaria, en una estratègia de terror que el vell règim manté durant aquesta seva agonia. Però la revolució està viva i va fer caure el sisè governador nomenat pel govern de Gannouchi i a la majoria dels governadors de les províncies, tots de l'antic RCD. En una confrontació oberta entre revolució i contrarevolució, a Kef, al nord, l'endemà es va cremar la comissaria en resposta a l'assassinat de dues persones a mans la policia.

La Caravana per la Llibertat i els Comitès de Defensa de la Revolució

Vam estar a 'la Caravana per la Llibertat' quan va arribar a Sidi Bouzid, on més de 25.000 persones exigien la dissolució de l'RCD i

l'aprofundiment de la revolució i se solidaritzaven amb el triomf de les revolucions al món àrab. Aproximadament 7.000 persones venien d'altres províncies per agrair a Sidi Bouzid haver començat la lluita. Recordarem sempre els crits del poble exigint que Mubarak seguís el camí de Ben Ali, com així ha estat.

La gent jove, que amb la seva força va ser el factor determinant de la caiguda de Ben Ali, ens ensenyava orgullosa les fotos de

la presó i amb molts anys de repressió a l'esquena. Entusiasmats, els companys ens explicaven que la revolució era el fruit de més de 30 anys de lluita. Discutien sobre la conveniència d'exigir la dimissió del segon Govern Gannouchi i de com aturar les accions combinades de la policia i la milícia de l'RCD. Van crear una coordinació permanent.

Els companys ens deien, i hi estem d'acord, que la revolució fins ara només ha aconseguit el 50%.

A la Caravana per la llibertat. A l'esquerra una pancarta de solidaritat amb Egipte

Bouazizi –el jove que es va immolar al desembre, i la mort del qual va ser el detonant del moviment revolucionari- i de la resta de màrtirs de Sidi Bouzid, penjades d'un monòlit ubicat davant de la residència del governador. Ens mostraven també l'antiga caserna de la policia, amb la nova pintada on es llegia 'casa del poble', i dient, amb el puny enlaire i amb una pancarta de solidaritat amb el poble egipci, que no permetrien que tot tornés a quedar igual que abans. Encara ens emocionem quan recordem l'advertiment que segurament la milícia de l'RCD de Ben Ali atacaria, i com els companys no ens van perdre de vista per si passava res.

Vam ser presents a la primera coordinació dels Comitès de Defensa de la Revolució de Tunísia, on hi havia tota la vella guàrdia de l'esquerra, amb molts dels i les participants acabades de sortir de

Queda molt de camí per fer, no només en l'aspecte democràtic, sinó també en l'aspecte social, perquè segueix havent-hi molt d'atur entre la joventut. Sidi Bouzid, com tot el centre de Tunísia, va ser abandonat per la dictadura, s'hi viu de l'agricultura i, pràcticament sense indústria, la joventut no té cap sortida laboral.

Vam parlar de les esperances en la democràcia. Ens deien que a Europa la menyspreem, però que els i les tunisianes no han pogut votar mai, ni han tingut partits legals... Molta gent espera que amb la democràcia les coses canviaran, i s'expliquen: només amb el tros del pastís que es quedava Ben Ali, ja es podria posar fi a l'atur amb uns quants anys. Per nosaltres aquest tros del pastís que es menjava el tirà se'l menjarà qualsevol «demòcrata» sense cap problema si els i les treballadores no el posen sota el seu control i el del seu estat.

Sidi Bouzid

olució

El clima de discussió política reflectia perfectament el protagonisme dels sectors intel·lectuals (mestres, advocats/des, metges...) en aquesta fase de la revolució, així com el pes de les aspiracions democràtiques. La joventut, veritable protagonista de la revolució, havia cedit el lloc. «Ja hem fet fora el tirà, ara els toca a ells» -ens deia un grup de joves.

Però la nova contradicció ja hi és: un sector de la intel·lectualitat afirma que ara «no és el moment de les reivindicacions socials ni de les vagues», mentre un reguitzell de lluites recorre el país pels salaris o contra la precarietat laboral, i seguien explicant-nos que primer cal consolidar la democràcia, amb les institucions democràtiques, la nova Constitució, la legalització de tots els partits il·legals, les eleccions lliures... que més tard s'abordarien els temes socials i laborals. Però la discussió és molt rica i també hi ha companys/es que veuen el perill de deixar les reivindicacions socials per més endavant, deixant de banda un sector clau de treballadors/es i de joventut en atur. Aquesta discussió i la necessitat d'aprofundir la revolució sense deixar marge a la recomposició del règim són els

punts transcendents per aconseguir «l'altre 50%» de la revolució. També hi havia il·lusions que la UE ajudaria a consolidar la democràcia, malgrat les nostres objeccions -es pot comptar que la UE farà inversions per ajudar la revolució tunisiana? En plena crisi econòmica, donaran res si no és en canvi d'un preu molt alt per als i les treballadores?

A Regueb, la milícia de l'RCD no va passar

Va ser a Regueb on es va fer la primera manifestació contra Ben Ali pel que havia passat amb Bouazizi. Allà ens van explicar que no podien quedar-se callats/des davant del que havia passat i que van convocar una primera marxa, que va tenir un seguiment massiu. A ells i elles mateixes els va impressionar la combativitat de la gent jove, els enfrontaments amb la policia i les milícies de l'RCD. Ens van ensenyar la plaça del poble on havien col·locat la placa amb els noms dels sis màrtirs -tres dones i tres homes- i la data del seu assassinat. Després de deu dies d'enfrontaments molt durs van aconseguir fer fora la policia del règim de Ben Ali i a dia d'avui, com en molts pobles del centre de

Tunisia, encara no hi ha policia. L'ordre és cosa dels Comitès. Calculen que hi ha uns 3000 membres de la policia o de les milícies paramilitars actuant sense control. Vam llegir en un diari tunisià una crida del Ministeri de l'Interior als policies que ha abandonat els seus llocs per temor a les represàlies de la població, que es possessin en contacte urgentment amb el punt policial més proper.

Vam estar amb les famílies dels i les màrtirs de la revolució, i ens va impactar com una mare ens ensenyava les fotos de la seva filla morta, mare de dos infants petits. En un altre cas, la mare vivia en una casa molt humil i ho estava passant molt malament econòmicament, perquè estava divorciada i s'havia quedat sola, el seu únic fill mort no encara no tenia 20 anys d'edat. Sense poder contenir les llàgrimes, ens va demanar que expliquéssim a tothom què havia passat.

En una animada conversa amb membres del comitè local, ens van explicar que una multinacional europea va desistir d'invertir en una empresa agrícola per la burocràcia de Ben Ali, que demanava la seva part en el negoci. Estaven

A l'esquerra, amb la mare de Manel Bouallagni de 26 anys, una jove assassinada per la policia a Regueb. Era mare d'una nena de 6 i un nen de 3.

A la dreta, amb la mare de Nizar Slimi que va ser assassinat per la policia a Regueb. Tenia 21 anys.

Mural fet per una escola de Regueb en solidaritat amb Gaza

convençuts/des que ara seria més fàcil la inversió estrangera. Nosaltres manifestàvem els nostres dubtes. A Regueb no hi ha ni una sola fàbrica ni empreses, és un poble agrícola, les infraestructures no existeixen, ni carreteres ni hospitals. Allà es produeix el 13% de l'agricultura de Tunísia.

Ens van dur al local de la UGTT i ens van ensenyar les pancartes contra la invasió de l'Iraq pel trio de les Açores. També ens van relatar que havien organitzat una manifestació de solidaritat amb el poble palestí quan els bombardejos a Gaza i el bloqueig per part d'Israel. La policia de Ben Ali l'havia reprimida amb duresa, però encara conserven el mural amb la bandera palestina, en el qual els infants de Regueb van pintar la seva visió del genocidi palestí: avions bombardejant, cases destruïdes i víctimes innocents per terra, al costat de les mans impregnades de pintura dels nens de Regueb per dir als seus germans i germanes palestines que no estan soles. Ens vam comprometre a fer-lo arribar a Gaza. La lluita palestina està molt present en el poble tunisià.

El futur de la revolució tunisenca

El comiat a Sidi Bouzid va ser accidentat. Dos membres del Comitè de Defensa de la Revolució van ser assaltats a la carretera. Tornaven de la capital després de participar en un programa de televisió on havien demanat la dimissió del ministre d'Educació i del Govern. Els atracadors els van posar els ganivets al coll i els van prendre els diners i els mòbils, tot seguit els van deixar seguir després de comunicar-se per mòbil amb un

altre grup perquè els deixessin passar, perquè ja els havien pres les coses de valor. Els i les companyes posaven l'accent en les bandes de delinqüents i sectors lumpenitzats, alliberats de les presons pel propi règim de Ben Ali en un últim intent de tenir aliats per semblar el terror entre la població i frenar

el procés revolucionari.

Quan van arribar els dos companys vam anar a celebrar el comiat al local -el taller d'un pintor- en el qual prepara les activitats el Comitè de Defensa de la Revolució. El debat va ser animat i emotiu. Vam parlar de la transició espanyola, amb el rei designat pel dictador i Suárez, secretari nacional del Moviment, de president del Govern, i del perill que el règim controlés la transició a Tunísia. Coneixien la revolució espanyola, els poetes, la lluita contra el feixisme, el «no passaran» i com havien unit lluita democràtica amb la lluita social i els i les treballadores havien controlat els mitjans de producció. Es va parlar de la crisi internacional i de com està colpejant la classe obrera. Vam

parlar de les vagues a Tunis o Sfax, i de la necessitat que tinguin el màxim suport i de començar a discutir propostes que permetin reduir l'atur.

L'endemà, a Tunis, vam participar en un debat a la universitat sobre el futur de la revolució. Hi havia mobilitzacions per tot arreu: vam trobar la gent de Kef demanant responsabilitats davant del Ministeri de l'Interior, els i les mestres s'havien concentrat davant del Ministeri d'Educació, aquest mateix dia va dimitir el ministre d'Exteriors per les seves declaracions, els i les treballadores de l'Ajuntament exigien les seves reivindicacions...

El darrer vespre vam estar pendents de l'agonia del règim de Mubarak, se seguia amb molta atenció i tots/es estàvem d'acord que la caiguda de Mubarak era un baló d'oxigen per a la revolució tunisiana. Esperàvem el discurs de les 22.30 convençuts/des que era l'últim i preparats per sortir a celebrar-ne la seva caiguda... però es va retardar 24 hores. Ja a l'aeroport, un grup de treballadors/es joves ocupava una instal·lació contra 57 acomiadaments. Dues setmanes més tard queia el segon govern de Gannouchi, amb una manifestació més gran que la que va acabar de fer fora Ben Ali. El poble segueix dempeus, la revolució està viva.

El "taller de la revolució". El local del pintor L'Aïfi Riadh és el lloc on el Comitè de Defensa de la Revolució de Sidi Bouzid es troba per a preparar les pancartes i els materials de les manifestacions i actes.

Carta als i les nostres camarades, als treballadors i treballadores i al poble de Tunísia:

Zapatero ha vingut a aturar la revolució i a preocupar-se per les multinacionals espanyoles i europees

El dia 2 de març el president de l'Estat espanyol José Luis Rodríguez Zapatero va arribar a Tunísia. En els comunicats que fa aquí diu que ve a donar suport a la transició a la democràcia a Tunísia, ens imaginem que allà deu dir el mateix, que ve a donar suport l'estabilitat de Tunísia. Nosaltres us diem, camarades, que només ve a donar suport a la desmobilització de la revolució perquè les empreses espanyoles a Tunísia puguin seguir desfalcant sense miraments com en temps de Ben Ali. Quan ell, o qualsevol dels seus socis de la UE i els EUA, parlen d'estabilitzar, sabem que es refereixen a les seves butxaques, i que no els importen ni l'atur ni la misèria dels i les treballadores. També sabem que com a condició als préstecs per poder desenvolupar les seves empreses us exigiran que no sigueu revoltosos, i que deixeu de fer vagues, manifestacions i de fer fora ministres, governadors i altra gentussa; us dirà que és temps de reformes. Nosaltres diem que és temps de ruptura amb l'antic règim.

Tenim moltes dades sobre què que ve a fer Zapatero a Tunísia. Per exemple, entre les empreses espanyoles que «operen» a Tunísia podem destacar Borges: recordeu el més d'un milió d'oliveres que tenia la família de Ben Ali? –recordàvem amb vosaltres aquests versos, «¿de quién son estos olivos?». Borges és la principal empresa transformadora i exportadora de l'oli tunisià, Tunísia és el tercer país productor. Isofoton és una altra empresa espanyola que, amb un contracte amb Ben Ali, va electrificar 2500 habitatges mitjançant energia fotovoltaica, Isofoton va crear Sotalar Energy Sistem. Soluziona és una altra empresa espanyola, dependent d'Unión Fenosa, que té negocis empresarials que van des d'enginyeria i telecomunicacions fins a tecnologies de la informació i internet. Temoinsa, Renfe, CAF i Genser tenen actualment una unió temporal d'empreses per modernitzar els cotxes de viatgers propietat de la Societat Nacional de Ferrocarrils tunisians... podem seguir donant molts més noms d'empreses. Recordeu quan ens parlàveu dels negocis turístics hotelers de la família de Ben Ali amb la màfia italiana, que consistien a blanquejar diners i per això sortia tan barat anar a Tunísia? Sol Meliá i altres empreses també estan en aquests negocis.

Només d'entrar al web del Ministerio de Industria, Turismo i Comercio de l'Estat espanyol – www.oficinascomerciales.es– podeu trobar molta informació sobre com feien negoci amb Ben Ali, i amb Ghanouchi, i sobre com s'espolia un poble actualment. Si mirem una mica més aquest web oficial, veiem tot el robatori als pobles africans que fan les empreses espanyoles, per això us volem fer aquesta reflexió: per nosaltres els recursos naturals de Tunísia han d'estar en poder dels i les treballadores i el poble i no pas de burgesos europeus. Per això us diem que Zapatero no ve a ajudar a acabar amb el règim de Ben Ali, perquè acabar amb el règim és sinònim de fer, com dieu vosaltres, el 50% que manca de revolució. Zapatero ve a garantir els ingressos de les empreses espanyoles i europees que estan en mans de les grans multinacionals.

No acolliu Zapatero com un llibertador demòcrata que durà el benestar a Tunísia. Acolliu-lo com a un bandit a sou d'aquests grups, com el president espanyol que ven armes a Gaddafi, que té al seu país un 20% d'aturats/des mentre les companyies que operen a Tunísia, Egipte o Líbia tenen beneficis espectaculars. Acolliu-lo com el president que fa la vida impossible als i les immigrades magrebines a l'Estat espanyol. Com el president que ens retarda l'edat de jubilació. No hi tingueu cap confiança, tingueu-ne només en les vostres forces i en les dels i les vostres camarades egípcies, líbies i dels altres pobles àrabs que lluiten per la llibertat. Zapatero estava molt content amb el seu camarada Ben Ali –recordeu que tots dos són de la Internacional Socialista? Aleshores va arribar un 17 de desembre de 2010, Mohamed Bouazizi, sentint-se humiliat i sense futur, es va immolar; Ben Ali va caure un mes després; després va caure Mubàrak; i ara està a punt de fer-ho Gaddafi. Aquest panorama que cau era el de la UE fins el 17 de desembre. El futur panorama dels i les treballadores i el poble tunisià el farà la vostra lluita i no pas la inversió europea, per això han lluitat tots els Bouazizis àrabs.

Pepe Díaz de la Blanca

El contingut del procés revolucionari

El programa que té la revolució és essencialment democràtic, de ruptura amb la dictadura: dissolució de l'RCD, llibertats democràtiques plenes, depuració de la policia, eleccions a assemblea constituent, règim parlamentari i no presidencialista. La bandera nacional de Tunísia presideix totes les mobilitzacions.

Després de la lluita Ben Ali fugí el 14 de gener i més tard serà perseguit, però l'entramat polític-militar-administratiu del seu règim intenta conservar l'esquelet de l'aparell de l'estat i les relacions econòmiques establertes. Primer ho intenta amb un Govern «d'unitat nacional» que encapçala Ganouchi (el primer ministre de Ben Ali durant deu anys), amb 14 ministres de l'RCD. Un govern al qual entren els excomunistes de l'Harakat Ettajdid i del PDP (partits d'oposició legals sota Ben Ali) i 3 ministres de la UGTT, que

dimiteixen després de la reacció immediata de les bases. El govern cau per la pressió popular.

En un segon intent de controlar el procés de transició, es forma un govern de Ganouchi que es defineix com a govern de transició, hi participen dos ministres de l'RCD i altres de perfil tecnòcrata. Es compromet a organitzar en sis mesos unes eleccions generals i presidencials, en les quals Ganouchi declara que no serà candidat. La peça clau és el Ministeri de l'Interior, al capdavant del qual posen un jutge que s'havia diferenciat del règim. Al tercer dia la policia política conjuntament amb milícies de l'RCD, un total de 3000 efectius, intenten prendre el Ministeri

de l'Interior, però hi intervé l'exèrcit i unes quantes desenes d'oficials de la policia implicats són cessats.

L'RCD organitza el terror blanc intentant sembrar el pànic entre la població, amb una combinació d'accions entre la policia i les milícies de l'RCD. Assassinars, crema de cases, brutalitat... Es parla de 3.000 milicians de l'RCD.

Quasi un mes després de la caiguda de Ben Ali s'arrenca una amnistia general per a tots els presos/es polítics i al mateix temps ajudes econòmiques per als i les familiars de morts i ferits en la

per nomenar nous governadors. Al mateix temps el govern es veu obligat a intervenir els comptes de l'RCD, tancar-ne les seues i iniciar els tràmits jurídics per il·legalitzar-lo.

Finalment es reprèn la mobilització contra el segon govern Ganouchi i 15.000 persones arribades de tots els racons del país inicien una ocupació permanent de la Kasbah, davant de la seu del govern. El 25 de febrer una manifestació de masses (més de 100.000 persones, la més gran mobilització de la història del país, fins i tot més gran que la que va portar a la fugida de

Ben Ali) és reprimida per l'exèrcit i la policia, després de l'entrada en escena de grups de joves, que alguns acusen de provocadors. En qualsevol cas, la brutalitat de la repressió (6 morts i més de 80 detinguts) reviu el fantasma de la dictadura. Ganouchi dimiteix. Però no s'acaben els intents de recomposició del règim. El nou primer ministre, Beyi Said Sebsi, antic col·laborador de Burgiba i Ben Ali, assumeix el càrrec i fixa eleccions a una

Assemblea Constituent pel 24 de juliol.

La revolució tunisiana a la cruïlla: reforma o ruptura

Després de la dimissió de Ganouchi l'objectiu d'acabar amb el poder del vell règim encara està lluny d'aconseguir-se. Hi ha consciència d'això, per aquest motiu segueixen les mobilitzacions. El president del país després de la marxa de Ben Ali és Fuad Mebaza, que va ser president de l'Assemblea Nacional. El mateix Parlament segueix existint formalment, encara que va cedir poders al president de la república perquè governi per decret.

La policia ni s'ha dissolt ni s'ha

Sidi Bouzid: "Glòria als màrtirs. Dempeus els tunisians, el món està orgullós de vosaltres"

revolució. El moviment revolucionari es debat entre acceptar el 2n Govern Ghanouchi i vigilar-lo perquè apliqui el seu compromís cap a una Assemblea Constituent o combatre'l, en tant que no representa la ruptura amb el vell règim sinó que aquest tuteli una reforma. Així mateix el moviment concentra tot el seu odi en l'RCD, del qual exigeix la dissolució.

El Govern intenta reconstruir els governadors de províncies tornant a nomenar membres de l'RCD (19 de 24). Primer creixen les mobilitzacions a les províncies i un rere l'altre són obligats a dimitir. Al final cessen tots i la UGTT compromet un acord amb el govern

depurat, més enllà del cessament d'alguns alts càrrecs molt identificats amb la repressió. Certament ha estat expulsada d'algunes localitats de l'interior, però no ha estat dissolta ni l'han substituïda per cap altre organisme popular per defensar-se de les agressions de les milícies de l'RCD o de les agressions de la pròpia policia. En un mes més d'una desena de comissaries de policia han estat assaltades pels manifestants que protestaven per la repressió, però això s'ha fet a costa de morts i ferits.

Certament s'ha aconseguit tallar el cap i això és un triomf impensable fa un parell de mesos, però el règim busca perpetuar-se i es recomposa a cada moment cedint terreny davant la força de la mobilització per intentar recuperar-lo quant aquesta amaina. Després del règim no hi ha només la família Ben Ali i l'RCD, hi ha institucions com l'Assemblea Nacional, la judicatura, la policia i també l'exèrcit (d'aquest en parlarem després). Però no són només les institucions, hi ha un entramat de relacions polític-econòmiques que han permès a la família Ben Ali i a moltes multinacionals franceses, alemanyes, italianes o espanyoles fer un negoci rodó a l'ombra de la dictadura.

Entre 1975, amb la mort de Franco, i 1982, amb el primer govern del PSOE, es va viure a l'Estat espanyol l'anomenada «transició». Va ser el període de la consolidació del nou règim monàrquic, amb un rei que succeïa Franco per ordre d'aquest i un règim que havia de preservar l'armadura de les seves institucions per contenir un ascens revolucionari de la classe obrera i els pobles. Fa pocs dies Zapatero, el president de l'Estat espanyol, viatjava a Tunísia per posar-la com a exemple.

A l'Estat espanyol les forces d'oposició a la dictadura es debatien entre la ruptura i la reforma. El règim també va utilitzar el terror i l'amenaça de cop d'estat per justificar com a inevitable la reforma, que permetés que el vell aparell de l'estat tutelés els canvis, perquè tot canviés sense canviar res. Militants revolucionaris/àries, com la nostra companya Yolanda, van ser assassinades per grups feixistes, la policia va atacar assemblees de treballadors/es (a Vitòria, al País Basc, la policia armada va obrir foc contra una

església que acollia una assemblea obrera assassinant 5 treballadors i ferint-ne 150 més). La transició la va comandar el Rei com cap de l'Estat, i Suárez, un ministre del vell règim nomenat president del Govern. La Monarquia despertava una desconfiança general i un rebuig manifest entre la majoria treballadora. Les il·lusions de ruptura amb gairebé 40 anys de dictadura estaven intactes i, a més, amb un moviment de masses en alça, les ànsies de llibertat i el procés revolucionari a Portugal, tan proper, eren un objectiu per als i les treballadores.

Però tot això va ser frustrat per la política i la traïció a aquestes expectatives dels dos grans partits de l'esquerra, el PCE i el PSOE, que van entrar de ple en la reforma del règim i la consolidació de les seves institucions maquillades: Monarquia, poder judicial, exèrcit, policia... La conseqüència va ser no només que va romandre als seus llocs l'aparell repressiu de la dictadura, amb les seves atrocitats, repressió i morts, sinó que van perdurar els problemes polítics d'un règim antidemocràtic: el dels pobles i nacions oprimides i van prevaler els interessos de la Corona, els terratinents i la banca sobre els de les i els treballadors i camperols pobres.

Evitar la reforma de la dictadura, com va passar en la transició espanyola, és a dir, que sigui el vell aparell d'estat el que tuteli els canvis, requereix una ruptura profunda, la dissolució de les velles institucions com el parlament, el Govern, la liquidació i el desarmament de l'aparell repressiu, per aixecar un altre poder, responsable davant del Consell de la Revolució, l'organisme creat per les organitzacions que van combatre la dictadura.

Cal construir comitès d'autodefensa davant dels cops de terror de l'RCD, reprenent la tradició dels

comitès de defensa popular de la lluita per l'alliberament dels anys 50. I que siguin els comitès de defensa de la revolució qui nomeni els governadors provincials. Però perquè tot això sigui possible és necessari que el mateix Consell de la revolució i les organitzacions que formen aquest organisme democràtic canviïn el seu paper de «vigilància» del Govern, pel d'assumir la direcció que els atorga la revolució en marxa.

Exèrcit, bonapartisme i el problema de l'armament

El general en cap de les Forces Armades, Rashid Amar, juga en tot el procés un paper d'àrbitre. Quan Ben Ali li va ordenar que participés en la repressió, l'exèrcit es va negar a acatar l'ordre i aquest factor va acabar d'empènyer la marxa de Ben Ali. L'exèrcit de Tunísia compta amb 35.000 efectius: 27.000 a l'Exèrcit de Terra, 4.500 a l'Armada i 3.500 a l'Exèrcit de l'Aire. Aquesta xifra, comparada amb els 150.000 efectius de la policia, ha permès a l'exèrcit quedar en un segon pla en la repressió exercida pel règim.

L'exèrcit va tornar a intervenir parant l'intent de la policia i les milícies de prendre el Ministeri de l'Interior. La població confraternitza amb l'exèrcit i -com en la revolució dels clavells de Portugal- els militars apareixen com a garants del canvi revolucionari.

Aquesta actitud i la confiança popular en l'exèrcit, com va passar a Portugal el 1974, és un perill, perquè li deixa les mans lliures per encapçalar una contrarevolució si el procés revolucionari va més enllà i intenta transformar-se en una revolució social, o simplement quan la revolució perdi força. Així mateix

la confiança en l'exèrcit adorm la necessitat de la urgència de la dissolució de la policia i més encara que es plantegi com a necessitat la creació de comitès d'autodefensa, perquè és la forma concreta per parar el terror blanc.

N'hi ha prou amb recordar dos exemples. A la revolució dels clavells del 25 d'abril de 1974, el general Spínola, el màxim representant del Moviment de les Forces Armades, va assumir la presidència de la República per encapçalar uns mesos més tard l'intent de cop d'estat contra la revolució. Un procés no gaire diferent va ser el de Pinochet a Xile, designat representant de l'exèrcit per acompanyar Fidel Castro en la seva visita, lloat pels seus dots democràtics i professionals per Allende i nomenat Cap de les Forces Armades poc temps abans del cop de l'11 de setembre de 1973. Com a Cap de l'Estat Major de terra, Rachid Amar ha estat l'interlocutor privilegiat dels Estats Majors dels Exèrcits del Magreb, però també de França i dels Estats Units.

La ruptura democràtica també ha d'arribar a l'exèrcit, en forma de dret dels soldats a la sindicació, llibertat de reunió i associació, i dret dels soldats a depositar l'oficialitat dels seus càrrecs.

Un doble poder incipient limitat

A les 13 províncies es van crear comitès escollits, anomenats Comitès de Resistència Popular (CRP), que van assumir les tasques d'acollir les famílies dels morts i dirigir la lluita per fer caure Ben Ali. Van organitzar i fer la crida - conjuntament amb la UGTT- a la vaga i les manifestacions. Amb la caiguda de Ben Ali nombrosos consistoris municipals van desaparèixer i es va produir un buit de poder que de moment ningú no ocupa formalment. En algunes municipalitats es va obrir el debat de formar un comitè de treballadors del propi ajuntament que permeti funcionar les qüestions bàsiques, com també es planteja si el CRP ha de jugar algun tipus

de paper en aquest sentit, però de moment només són debats.

El canvi de nom dels CRP per Comitès de Defensa de la Revolució (CDR) es produeix en analitzar la nova situació amb la contraofensiva de l'RCD i del vell règim per desestabilitzar el procés revolucionari. La revolució està en perill i cal defensar-la. La coordinació del procés a nivell nacional s'inicia el 6 de febrer, amb la participació de representants de les 13 províncies, i es decideix triar una coordinació de 13 membres, amb un representant de cada CRP. Tot gira entorn de la vigilància al govern, però en el debat hi ha posicions que demanen directament la dimissió de

un Consell de la Revolució a nivell de tot el país, amb la presència dels partits no compromesos amb el vell règim, amb la UGTT, amb les organitzacions de l'esquerra que conformen el Front 14 de gener, amb presència d'organitzacions de drets humans i de dones i de representants dels comitès de defensa de la revolució de les regions. Però de nou, la tasca que li assignen és la vigilància.

El problema que els nombrosos organismes sorgits a la calor de la revolució es quedin en organismes de vigilància i no de poder popular efectiu té a veure amb el caràcter essencialment espontani amb què neix el procés revolucionari i la falta d'organitzacions revolucionàries

suficientment fortes com per poder donar un rumb profund al canvi polític i social iniciat a Tunísia.

La revolució permanent i la revolució tunisiana

Els índexs d'atur són alts, especialment entre la joventut. És habitual veure molts bars en què els joves passen llargues hores al voltant d'un te. Quan no és al bar és al carrer. Les dues premisses sobre les

quals gira el procés revolucionari són feina i llibertat. Tothom reconeix aquests dos mòbils en l'acció suïcida de Mohamed Bouazizi, perquè protestava contra l'opressió policial, però també per la seva situació econòmica. Per la classe obrera i la joventut en atur la lluita per la democràcia és també el seu dret a exigir una feina digna, cosa que la dictadura li negava. Per això és impossible separar per etapes el desenvolupament d'una revolució democràtica i pensar que fins que es consolidi el poder democràtic no cal exigir millores en les condicions laborals.

El motor de la revolució van ser els joves desocupats/des i de secundària. Però en els moments més determinants el moviment obrer va entrar en acció amb vagues generals. Ara molts treballadors/es treuen a la llum les seves reivindicacions, soterrades durant anys, d'ocupació, feina fixa

Comitè de Defensa de la Revolució de Regueb

Ganouchi i es discuteix com parar els atacs de les milícies de l'RCD. Ens diuen que l'objectiu dels CDR és manifestament transitori, fins a les eleccions primer a l'Assemblea Constituent i més tard a tots els nivells, però aquest mateix fet limita l'abast de la ruptura i no obre perspectives cap a un autèntic poder popular.

En tots aquests organismes són fonamentalment sectors de les classes mitges i intel·lectuals els que ocupen els càrrecs principals: mestres, professorat de secundària i universitat, advocats, metges...

La joventut, especialment els desocupats/des, a qui tothom reconeix un paper essencial en la lluita contra el règim, no té organitzacions reconegudes i estan pràcticament absents dels llocs de decisió. Aquesta és una de les limitacions en el desenvolupament dels CDR.

Es planteja la necessitat de crear

i salaris. En paral·lel a la revolució un gran nombre de vagues per temes sindicals recorre el país.

Fins i tot hi ha moviments de treballadors/es en empreses exigint destitucions de directors de fàbriques o empreses lligades a la família de Ben Alí. Aquí la destitució es fa després de l'assemblea, es nomenen comitès d'empresa per assumir les tasques més urgents que permetin seguir amb la feina, hi ha un debat sobre la propietat, ens expliquen, però segueix en el terreny democràtic i antidictatorial, perquè diuen que moltes d'aquestes empreses de l'entorn de Ben Alí eren empreses públiques que van ser robades a l'estat en el procés de privatització dels 90, per això han de tornar a ser empreses públiques.

Un sector de les classes mitjanes no nega que calgui acabar amb el problema de l'atur o millorar en general les condicions de treball, sinó que – diuen- ara no és el moment, perquè amb caos econòmic tornar al vell règim seria possible. I continuen: «cal saber prioritzar, primer és la llibertat i les reivindicacions polítiques, quan aquestes estiguin consolidades, es podrà abordar el problema de l'atur». Per aquests mateixos sectors la solució al problema econòmic està en relació amb la inversió exterior. Però algú espera un suport financer de la banca internacional o dels estats europeus a la revolució tunisenca?

No obstant això, a diferència dels processos de democratització de l'est europeu que es van fer durant un fort procés d'acumulació capitalista, aquests processos es fan en una profunda crisi. Això entroncarà ràpidament amb el procés revolucionari en curs. El que ve és més atur i misèria, no pas una certa recuperació. La discussió és si cal fer –almenys- el que van fer els moviments d'alliberament nacional els anys 50, procedint a expropiar les empreses de la potència colonial: posant al servei del país els seus recursos. Sense aquest pas, començant per expro-

piar els béns del clan de Ben Alí i de les grans multinacionals i els recursos de la banca per posar-los al servei del poble, no hi ha solució real a temes tan urgents com l'atur.

En la mesura que els treballadors/es vagin ocupant l'escena i comencin a desenvolupar les seves reivindicacions, estaran posades les condicions perquè la revolució política –democràtica- inacabada entronqui amb una revolució social –socialista. Però en aquest punt la falta de partit i de programa pesarà i molt.

La màxima de la revolució permanent estableix que, en aquest període històric imperialista, no són realitzables els objectius d'una revolució democràtica si no és la classe obrera qui dirigeix aquest procés i si no entronca directament amb els objectius de

Reunió de coordinació dels Comitès de Defensa de la Revolució en els locals de la UGTT

classe, transformant així en revolució social la revolució política. Si aquest procés no es desenvolupa, el xoc entre els dos sectors de la societat que han lluitat junts contra Ben Alí està a punt de produir-se o, si no s'arriba al xoc d'interessos, la inhibició de la classe obrera o la joventut en atur en un procés que no els aporta una solució de futur, permetrà que sigui l'altra classe decisiva, és a dir la burgesia en estreta col·laboració amb l'imperialisme, qui recompongui l'estat i amb ell una variant del vell règim, avortant o deixant a mig camí la revolució democràtica.

La projecció internacional és determinant per al futur de la revolució

A Tunísia es va encendre la metxa que està tirant per terra l'equilibri imperialista en aquesta regió estratègica.

L'explosió revolucionària a Egipte amplifica i alhora realimenta la revolució tunisenca, i aquestes al seu torn impulsen nous processos a tot el món àrab: Líbia, Barhein, Jordània, el Marroc... Però també travessen el mar per animar mobilitzacions immenses contra el «dictador» Berlusconi i forcen una crisi del govern Sarkozy per fer fora la ministra d'afers exteriors. Per això és un objectiu de l'imperialisme conjuntament amb les dictadures en el poder contenir aquest potencial que s'expandeix, i això només és possible amb una derrota, una derrota amb grans pèrdues per al moviment de masses, perquè només una derrota d'aquest tipus dissuadirà altres pobles d'emprendre aquest camí. Per això Líbia intenta ser el tallafocs de la revolució iniciada. Els pobles adquireixen consciència de cop de la força que en realitat posseeixen si es posen dempeus i fan tremolar els fonaments del vell ordre: dictadures mantingudes durant dècades cauen un menys d'un mes de mobilitzacions populars. Trontolla l'ordre establert després de la Guerra dels sis dies que, amb la derrota de

les tropes àrabs davant Israel, va imposar un acatament als dictats dels EUA i el règim sionista. La causa palestina, que vivia les seves hores més baixes, recupera noves energies. Egipte, aliat imprescindible per tancar les tenalles sobre el poble palestí, pot canviar de política. El caràcter internacional de la revolució tunisiana no és només la descripció objectiva del procés, sinó que requereix un treball conscient per establir relacions i emprendre campanyes de solidaritat. Aquesta és la responsabilitat que tenim els i les que vivim fora de les fronteres en què es desenvolupa aquesta revolució que està en marxa.

Visca la revolució àrab. Fora el règim de Gadafi! Visca la revolució líbia! No a la intervenció imperialista!.

El 14 de gener Ben Ali, el dictador tunisià, va caure per l'impuls de la revolució; un mes després, Mubarak; i tot semblava indicar que ara li tocava el torn a Gaddafi i que la revolució seguiria les seves passes al Magreb, l'Orient Mitjà i més enllà. Però Gaddafi ha posat una barricada de sang i foc a la revolució àrab i ara Líbia està immersa en una guerra civil, mentre la revolució s'obre pas a Bahrain, el Iemen i Oman, i les mobilitzacions s'estenen per Mauritània, el Marroc, Algèria, Jordània, l'Aràbia Saudita, l'Iraq i Iran. El centre de la situació política es troba a Líbia, on es juga el futur de la revolució àrab, i on el règim combat per salvar els seus interessos capitalistes -igual com va intentar salvar-los Ben Ali.

Gaddafi és el soci burgès libi de les multinacionals petroleres americanes, italianes, espanyoles... per això la revolució líbia va deixar mut Obama i els seus amics europeus durant els primers dies, com abans havia passat a Tunísia i Egipte. Quan van veure que Gaddafi estava acorralat per la revolució i que no garantia els seus interessos, van declarar que «la matança a Líbia és inacceptable» i que és hora que Gaddafi se'n vagi. Els imperialistes estan donant voltes a l'opció d'una intervenció militar per protegir les seves inversions i beneficis a Líbia, i per parar el procés revolucionari libi i àrab. Els vaixells militars nordamericans navegaven en aigües líbies, patrullant el mar Mediterrani. Com van fer a l'Iraq, Somàlia, Haití o als Balcans, els imperialistes preparen el terreny per a una eventual intervenció militar amb excuses com «aturar les morts» o «l'ajuda humanitària». Qualsevol crida a la intervenció imperialista tant si ve del costat occidental com d'un sector de la resistència àrab només serveix per consolidar el domini que ja té el capitalisme a Líbia.

Gaddafi denuncia que està davant d'un complot militar d'Al-Qaeda i que l'imperialisme l'ha abandonat i traït en aquesta lluita. En el procés de la revolució àrab és precisament la irrupció del moviment de masses que ha deixat a Al-Qaeda fora de joc. Les forces de l'oposició es reorganitzen en el Consell Nacional de Transició, un front encapçalat per l'exministre de Justícia de Gaddafi, Mustafa Abdel Yalil, que va dimitir del Govern i es va passar a l'oposició quan la revolució ja havia controlat Bengasi. Davant la contraofensiva de Gaddafi, el Consell ha demanat que les forces imperialistes ataquin als mercenaris de Gaddafi sense que això signifiqui una ocupació terrestre. **Des del CEI donem suport a la revolució amb totes les conseqüències, hem manifestat les nostres objeccions al Consell**

Nacional de Transició i estem del tot en contra de qualsevol intervenció militar imperialista, estigui o no avalada per l'ONU.

Cal destacar el paper de complicitat amb el règim de Gaddafi en la matança dels civils a Líbia dels governs que ara parlen de democràcia. Denunciem com a còmplices de Gaddafi la UE i els EUA, que han mantingut a través de les seves multinacionals extraccions multimilionàries. El govern Berlusconi va signar el tractat d'Amistat, Associació i Cooperació i els negocis bilaterals superen els 40 mil milions d'euros anuals i arriben als sectors crucials, des de la construcció fins a l'energia, sense oblidar els militars i d'intel·ligència. Les multinacionals espanyoles també participen en una part del pastís, amb Repsol, Sacir i ACS al capdavant.

La gira de Zapatero per Qatar, els Emirats Àrabs Units i Tunísia és l'altra cara de la intervenció imperialista en els processos revolucionaris àrabs, perquè l'objectiu del president espanyol no és cap altre que garantir una transició controlada pel règim –com a l'Estat espanyol després de la mort de Franco– que permeti assegurar els interessos que tenen en joc les multinacionals a Tunísia com a exemple per a la resta de processos àrabs i per intentar aturar el moviment revolucionari.

El «guanyador» turc del «premi de drets humans de Gaddafi», el primer ministre Tayyip Erdogan i el seu govern, també ha estat un bon aliat de Gaddafi. Durant els governs del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP), Turquia ha fet inversions multimilionàries a Líbia a través dels capitalistes propers a Erdogan i el seu partit. Erdogan justifica el seu silenci davant del procés a Líbia i les matances del règim de Gaddafi amb la «seguretat» de desenes de milers de treballadors/es turcs/ques en aquest país, intentant enganyar-nos amb mentides. I ara declara «absurda» una possible intervenció de l'OTAN a Líbia, sense explicar per què el govern turc dóna suport i participa en la presència d'aquesta aliança imperialista a l'Iraq, l'Afganistan, o Bòsnia.

Hugo Chávez, Castro, Daniel Ortega, Evo Morales i els signants de l'ALBA plantegen que el que té lloc a Líbia és una guerra d'alliberament nacional contra l'imperialisme, i que volen fer fora Gaddafi per antiimperialista, que la guerra és pel control del petroli, com si aquest estigués en poder del poble libi i no del clan Gaddafi i les multinacionals. Chávez diu: «no condemnaré Gaddafi, no em consta que sigui un assassí» i manifesta el seu suport al coronel libi, amb el qual acaba de signar no fa gaire mesos nombrosos acords. Però davant l'avanç de la revolució ara Chávez planteja una comissió internacional de pau per negociar amb els rebels, i per fer-ho confia en la burgesia àrab de la Lliga Àrab i en Jimmy Carter -que va ser president dels Estats Units i va impulsar els Acords de Camp

La venda d'armes espanyoles a Gaddafi es va disparar després de la visita del líder libi a 2007

El presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, saluda al líder libio Muammar El Gaddafi el 17 de diciembre de 2007, en el Palacio de la Moncloa, en Madrid. (Bernardo Rodríguez/EFE)

Ampliar

- Las exportaciones en material de defensa aumentaron un 7.700% en 2008.
- España vendió componentes de aeronaves por valor de 3,5 millones de euros al gobierno libio durante el primer semestre de 2010, según datos de Industria.
- España esperaba facturar 1.500 millones en la venta de material de defensa a Libia, según revela un cable de la legación estadounidense enviado a Washington.

David pels quals Egipte reconeixia l'estat d'Israel. El president veneçolà afirma que «Carter és un home de bona voluntat i a mi em consta la seva bona voluntat aquí a Veneçuela (...), enviem una salutació a aquest bon amic». A nosaltres ens consta el contrari: que Jimmy Carter és un imperialista de mala voluntat, així com que Gaddafi és un assassí. Què han de negociar Chávez, la Lliga Àrab i Carter amb Gaddafi i amb els rebels libis? No era que estaven drogats –com deia Gaddafi– i els exterminaria com a rates? La proposta de Chávez és el «pla B» a la intervenció imperialista, per sostenir el règim i frenar la revolució àrab.

Qui està ocupant Líbia és un règim dictatorial, amb el suport de la burgesia mundial i de la burocràcia veneçolana i castrista. Els governants europeus temen la revolució Líbia, perquè si la revolució venç a Gaddafi s'aprofundeix el procés a Bahrein, el Iemen, Jordània, Oman, Algèria, el Marroc... L'única pau possible a Líbia és el derrocament de Gaddafi i dels saquejadors imperialistes. Totes les organitzacions revolucionàries han de mobilitzar-se perquè se'n vagi Gaddafi i perquè no entrin les tropes imperialistes. Ja n'hi ha prou de mort i repressió al poble libi, prou de saqueig: fora Gaddafi i que els

recursos energètics de les companyies estrangeres a Líbia siguin nacionalitzats i passin a mans del poble libi. El poble d'Egipte i Tunísia en primera instància han d'exigir als seus governs provisionals solidaritat i armes per a la revolució líbia.

Visca la revolució àrab!

No a la intervenció imperialista a Líbia!

Armes per a les i els revolucionaris libis!

6 de març de 2011

Comitè d'Enllaç Internacional:

iscicephesi

Front Obrer.
Turquia.

<http://iscicephesi.net/>

LI

Lluita Internacionalista.
Estat espanyol

<http://luchainternacionalista.org/>

Hugo Chávez, el comandant Fidel i la revolució àrab

El que està passant a Líbia està molt lligat a la revolució tunisiana. Al principi Gaddafi defensa Ben Ali, després rectifica. Gaddafi deia que per què els tunisians feien fora Ben Ali, que havien de tenir paciència, que Ben Ali havia promès que se n'aniria al cap de tres anys i que la impaciència dels i les tunisians havia dut el caos a Tunísia. També va tenir paraules de tirà dolgut dient que Ben Ali seguiria essent el president legal de Tunísia. Ara hi ha tota una campanya llançada des de l'entorn estalinista actual, Hugo Chávez i Fidel Castro, que afirma que el que passa a Líbia està preparat i finançat per l'imperialisme ianqui, perquè Gaddafi és un enemic declarat de l'imperialisme. Ja ho van començar a dir en el cas de Tunísia. Havien d'haver preguntat als i les joves de Sidi Bouzid que duïen les banderes del Che, o als i les militants del PCOT (Partit Comunista Obrer de Tunísia), que tan actius han estat i estan, o als i les nasseristes del front 14 de gener, si han fet fora Ben Ali per influència ianqui o per dignitat. Però és el propi Gaddafi qui desmenteix Chávez: en declaracions al canal de TV France 24, Gaddafi es queixa que ara els seus aliats l'abandonin, i afirma que ha jugat un paper important com a aliat d'Europa i els EUA en la «lluita antiterrorista» (contra Al Qaeda), a més d'actuar com a policia migratori al servei dels països europeus per evitar l'arribada d'immigrants africans/es a les costes europees. O sigui, que el mateix Gaddafi es defineix com a aliat de l'imperialisme en les seves polítiques. I per descomptat també ho és en els seus negocis.

A Tunísia vam tenir la sort de conèixer personalment el periodista de Gafsa i militant del PCOT Faren Boukadous, que es va passar dos anys a les presons de Ben Ali, igual que la seva dona. Es mostrava molt orgullós de la revolució tunisiana. Quan el vam tornar a veure a Tunis capital vam quedar per veure'ns a Madrid, perquè hi ha d'anar

convidat per Reporters Sense Fronteres a unes jornades, ara és a Tinduf amb el poble sahrauí. Castro i Chávez haurien de parlar amb Boukadous, i preguntar-li si era finançat i orquestrat per Obama quan es trobava entre reixes sota el règim de Ben Ali. Als milers de presos i preses polítiques que hi havia a les presons de Ben Ali no els van alliberar Obama ni la UE, els va alliberar una revolució popular. Que els preguntin per què eren allà, si

per agents ianquis o per lluitar contra la dictadura. Castro i Chávez diuen que l'imperialisme ianqui ho ha preparat tot per derrocar Gaddafi i que tot està orquestrat des d'un principi per portar a terme la invasió de Líbia, perquè el que desitgen els gringos és el control del petroli. Però els pous de petroli que hi ha en territori libi no són del poble libi, sinó propietat del clan Gaddafi i de les multinacionals. I que ràpid que han tret a les i els treballadors europeus i com no s'han preocupat fins a darrera hora pels egipcis, xinesos, turcs, bengalis i tunisians que estan atrapats a la frontera. A nosaltres ens omple d'orgull la solidaritat dels i les tunisians, que han ofert tota la seva ajuda als i les desplaçades, donant-los allotjament, menjar i tot el que estava en la seves mans. Per l'imperialisme hi ha treballadors/es de primera classe, i de segona i de tercera. Per als pobles que fan

revolucions, no.

Chávez diu que no li consta que Gaddafi sigui un assassí i que no se sap què passa a Líbia. Algú hauria de parlar-li a Chávez dels 1.200 morts a la presó d'Abou Salim l'any 1996. Algú hauria d'explicar-li a Chávez com el règim libi els va massacrar amb granades i fusells, els van cremar a les cel·les, van treure'n els cossos i els van enterrar en fosses comunes. Haurien de dir-li també que el fill de Gaddafi explica als seus diaris que un jutge investigará el que ha passat, i que ho farà per la pressió de les mares d'aquests morts, que s'han estat manifestant setmanalment per demanar explicacions, que van aconseguir que els donessin el certificat de defunció el 2009, més de 10 anys després i no pas a tothom, que els van oferir diners perquè callessin i que quan el règim va anar a reunir-se amb els familiars dels massacrats, l'enviat va ser precisament el responsable de la massacre.

Chávez diu que no sap què passa a Líbia. Si no ho sap, per què li regala la rèplica de l'espasa de Simón Bolívar a Gaddafi, i, quan visita Líbia, compara Gaddafi amb Bolívar? Algú haurà d'explicar-li a Chávez la cosa dels presos de Guantánamo després de la guerra de l'Iraq, que han sofert les pitjors vexacions dels gringos, i que quan arriben a Líbia els fiquen a la presó -on d'ells es va suïcidar- o com es deté els treballadors immigrants perquè es troben en situació irregular.

I pel que fa a la invasió de Líbia per l'OTAN, o pel consell de seguretat de l'ONU, sabem que, igual que Zapatero a Tunísia, tenen només la intenció de mirar pels interessos de les seves empreses. Però això afirmem que si es decideixen a intervenir militarment a Líbia, això no portarà llibertat i benestar, sinó el seu ordre econòmic, com van fer a l'Iraq. Per això van pactar amb Gaddafi, igual que amb Ben Ali, o pactaran i lluitaran amb el diable mateix per conservar aquest ordre.

Fora de Líbia els còmplices de Ben Ali, Mubarak i Gaddafi, que van fer fortunes amb els dictadors.

No a la intervenció imperialista dels assassins de l'Iraq.

Pel triomf de les revolucions als països àrabs.